

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der Laatste Dagen.

(Opgericht in 1896.)

Doch herinnert u dat al Mijne oordeelen niet aan de menschen bekend zijn, evenwel zal het vervuld worden, dat de eersten de laatsten zullen zijn, en de laatsten de eersten in alle dingen welke ik ook geschapen heb door het woord Mijner macht, dat de macht Mijns Geestes is.

GOD DE HEER IN DE 19e EEUW.

No. 6

15 Maart 1913.

18e Jaargang.

WAAROM SMARTEN EN PIJNEN?

„En als Jezus voorbijging, zag Hij eenen mensch, blind van de geboorte af. En Zijne discipelen vraagden Hem, zeggende: Rabbi! wie heeft er gezondigd, deze of zijne ouders, dat hij blind zou geboren worden? Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd, noch zijne ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden.”

Deze verzen, geschreven door den apostel Johannes, en opgeteekend in het begin van het negende hoofdstuk van zijn schoon evangelie doet ons een van de vele voorvallen zien, die plaats vonden in het leven van onzen Zaligmaker, en waarvan hij aanleiding zocht om eene groote waarheid te verkondigen. Zoo eenvoudig als de gebeurtenis was, zoo vol beteekenis en vol van gedachte was zij eveneens.

In de allereerste plaats doet het voorval ons klaarlijk zien, dat de discipelen van Jezus, en ook Hij zelve de mogelijkheid erkenden van te kunnen zondigen vóór de geboorte. En om te kunnen zondigen voor de geboorte leidt zeer zeker tot de gevolgtrekking, dat het bestaan van den mensch niet pas met de geboorte eenen aanvang neemt. Dat alvorens hij met een lichaam van vleesch is bekleed geworden, hij een zichzelf bewust, onafhankelijk bestaan had, bekwaam tot op zekere hoogte, om onderscheid te maken tusschen zonde en rechtvaardigheid, en dat hij als een gevolg, van dat voorbestaan, voorbeschikt mag kunnen zijn om in dit leven te moeten lijden.

In het verstand en het gemoed van den nadenkende kan er geen twijfel bestaan dat dat voorbestaan niet in menig opzicht het karakter van het individu alhier bepaald. Weliswaar mag dit lichaam, omreden hare grovere zelfstandigheid, van ons het herinneringsvermogen aan dat bestaan wegnemen en in sommige opzichten onze krachten aan banden leggen, het

verandert echter niet geheel onze ziel, noch het karakter binnen in ons.

Het is eene zaak van algemeene kennis, dat kinderen, geboren van dezelfde ouders en onder gelijke omstandigheden, somwijlen ten zeerste van karakteraanleg verschillen. Getuige de geboorte van Jakob en Ezau, tweeling-broeders, terzelfder tijd ontvangen, en enkele minuten na elkander ter wereld gekomen. Ezau was een handig jager en had het wild lief; hij hield van een roovend en zwerfend leven, en de geest in hem verlangde om van plaats tot plaats te trekken en te dwalen. Jakob daarentegen groeide op om slechts een schaapherder te wezen. Hij gaf er de voorkeur aan om in tenten te wonen, de kudde te hoeden en te bewaken, het bijzijn van zijne familie te genieten en over God en Zijnen dienst te denken.

Wat maakte deze broeders zoo verschillend van elkander in hunne neigingen? Waren het niet hunne karakters, die zich hadden gevormd in dat geestelijk bestaan wat hun aardsche leven was voorafgegaan?

Wij zouden voort kunnen gaan om andere welbekende voorbeelden aan te halen, zooals het geval van de zonen van den edelen Alma. Zijn oudste zoon Helaman, was vroom, had God lief en vreesde Hem, veel meer zijne aandacht schenkende aan de groote godsdienstige waarheden die hij kende en wist, dan aan de dingen der wereld. Zijn broeder Corianton, was een van de zogenaamde onverschilligen. Een jongeling aan wien de lichamelijke genoegens enz. oneindig meer belang inboezemden dan de dingen van het geestelijke leven. Als hij in onze dagen had geleefd, dan zou hij zonder twijfel alle denkbare belang hebben gesteld in alle soorten vat atletische spelen, en in één woord een volleerd sportman zijn geweest. In zijne gedachten zou het genoeg van een voetbalspel des Zondags verre het gewicht hebben overtroffen van het breken daarmede van den Sabbat. Wederom rijst de vraag, vanwaar dat verschil? Geene bekende wet van zielekunde, noch beginsel betrekking hebbende op het stoffelijke leven, is in staat om een voldoende antwoord te geven. Het is enkel en alleen in het geopenbaarde woord van God, dat wij de waarheid kunnen vinden, en die waarheid is dat deze geesten binnen in ons, een voorbestaan hebben gehad voor eeuwen lang, en dat in dat bestaan zij zich hebben ontwikkeld, — de een meer dan de andere — en ofschoon wij allicht door een of andere omstandigheid bij anderen eenen voorsprong mogen hebben, het levende gedeelte echter van ons karakter, het zijn en de ziel, is het resultaat van de conditiën die bestonden vóór wij naar deze aarde kwamen. Het is de totale som van onze voorafgegaan hebbende ontwikkeling.

Allicht kunnen wij dit beter verstaan door een voorbeeld. Zeer dikwijls zien wij zendelingen in ons midden komen van een land wat gelegen is aan de andere zijde van den grooten oceaan. Natuurlijk zal elkeen toestemmen dat zij niet pas op het oogenblik, dat ze hunne voeten voor 't eerst op onze kusten zetten, ook pas hun aardsch bestaan aanvingen. We merken verder op, dat ze somtijds arriveeren in gezelschappen van twee, drie of meer. Eveneens gebeurt het heel dikwijls, dat ze ongeveer van dezelfde leeftijd zijn, en over het algemeen vatten ze op hunnen leeftijd het leven nog luchtig op. Ze komen allen alhier te leven onder dezelfde toestanden, en toch wanneer men hen gadeslaat zal men van af het eerste oogenblik, dat ze in ons midden vertoeven, een zeer groot verschil onder hen opmerken. Wat is dat verschil? Is het niet het resultaat van hun bestaan, alvorens dat zij hier kwamen? De omstandigheden, waaronder ze nu geplaatst zijn echter heffen dit verschil althans voor een gedeelte op. Na korten tijd bijvoorbeeld zullen allen beginnen dezelfde vreemde taal te spreken. Een elk mag in zijne kleeding eene kleine wijziging aanbrengen, en tot op zekere hoogte beïnvloed worden door het volk, waarmede ze omgaan, maar altijd zal er een verschil blijven bestaan in karakter, en dit karakterverschil is het gevolg van hun voorafgegaan hebbend bestaan.

Onze karakters nu zullen zich verbeteren, onze zielen meer in overeenstemming met den Goddelijken wil gaan leven, alles overeenkomstig den graad van het geloof, wat wij gaan openbaren in de beginselen van het evangelie, en tot die hoogte, waarop wij deze beginselen in ons dagelijksch leven in practijk gaan brengen. In één woord, wij zullen aan God gelijk gaan worden juist tot op dat punt tot waar wij Gods wetten een gedeelte van ons leven doen worden. Dit is de les, die wij bezig waren te leeren door en langs de eeuwen van het verleden, en deze les is en wordt in ons leven ingeprent.

Maar om nogmaals terug te gaan tot onze gelijkenis van den zending. Hij is gebonden. Niemand die naar hem luistert als hij zijne eerste stamelende woorden spreekt, die zijne getuigenis uitmaken, kan gelooven dat hij in eenig opzicht de waarheid vertegenwoordigt, waarmede hij vertrouwd is, noch de sterkte van zijne ziel. Enkel en alleen vertellen deze woorden van den strijd die bezig is in zijn gemoed om te trachten zich in eene nieuwe taal vrij te maken als het ware. Velen van ons hebben gewacht en gewacht en dit proces voor den tijd van twee en een half jaar voortgezet, en nog, sprekende bij vergelijking, hoe velen zijn er onder onze broeders, die deze banden geheel hebben afgelegd? In den tusschentijd echter zal de eerlijke heilige der laatste dagen, en de verstandige vreemdeling, erkennen dat achter dit gebroken Hollandsch

zeer waarschijnlijk eene groote waarheid is en een nobel karakter, en verder zoekende dan de gebroken taal, vindt men eene paarl van groote waarde.

Zoo aanstonds echter wordt de zendeling ontslagen, en hij gaat terug naar het land met de gewoonten, waarmede hij vertrouwd is, en de taal welke hij vloeiend spreekt. Deze banden van taal en gewoonten zijn dan van hem genomen, en hij komt opnieuw op eigen terrein. En hij is niet meer dezelfde als toen hij de kusten van zijn vaderland verliet, omreden twee en een half jaar van studie en zwaar werk heeft aan zijne getuigenis toegebracht, en heeft de sterkte van zijn karakter vergroot. Thans is hij een sterker en beter man, omreden alles wat hij van te voren bezat is het zijne gebleven.

En zoo is het met de geesten die de schoone grenzen van Vaders koninkrijk hebben verlaten en naar deze aarde zijn gekomen. Niemand die eene studie van de menschen maakt, kan gelooven dat hunne stamelende en gebrekkige pogingen de volle sterkte van hunne zielen vertegenwoordigen. Deze pogingen vertellen enkel van den strijd die bezig is om de ziel als het ware te bevrijden, door dezelve in harmonie te brengen met de tegenwoordige toestanden. De ineenste der levens zijn gevuld met moeilijkheden. Soms wordt er hard en moeilijk gewerkt, om de resultaten van dat werk van zich te zien nemen. Zeer dikwijls zien wij onze vrienden vriendschap voor anderen koesteren en deze vriendschap wordt maar al te dikwijls in het stof vertreden. Wij bezitten groote hoop en edele verlangens, en gevoelen dan op eens de pijn van felle teleurstelling; en soms neemt deze teleurstelling een gedeelte van de kracht van ons die wij anders gehad zouden hebben tot het doen van goede dingen. Maar na een wyl zal de tijd komen, dat wij ontslagen zullen worden van deze aardsche zending. Wij zullen terug keeren naar die grenzen, waar onze geesten zich weer thuis zullen gevoelen. De banden zullen als het ware verwijderd worden, en als wij weer daar zijn dan zal onze juiste waarde op prijs worden gesteld, en wij in onze meer vooruitgegane positie worden bevestigd.

Als wij deze zendingen hier vervullen in overeenstemming met het volste, dan zullen wij even als de getrouwe zendeling, als wij dat groote hiernamaals bereiken, ontdekken dat wij in onze zending niets hebben verloren van wat wij tevoren bezaten, maar dat wij daarentegen datgene hebben verkregen wat ons voor eeuwig zal zaligen in het koninkrijk van den Vader, en ons plaatsen zal in eene positie van waaruit wij voortgang kunnen maken en de hoogste regionen der heerlijkheid kunnen bereiken.

(Wordt vervolgd.)

VOLGT MIJ NA.

IV.

(Vervolg van bl. 76.)

In het leven van Jezus kunnen wij dit geloof opsporen als het tot kennis wordende is, welke kennis de fundamenten vormt voor nog hooger gedaante van geloof. Eerst zien wij den knaap van twaalf jaar, met zekerheid voelende dat Hij in de dingen Zijns Vaders moet zijn. Dit geloof heeft Hem naar den tempel geleid, alwaar Hij in staat was om verstandig met de geleerden en wijzen te kunnen spreken. De gevoelens, welke Hem toen doordrongen, bevestigden Zijn geloof.

Aan het begin van Zijne openbare bediening, heeft Zijn geloof Hem naar de woestijn geleid, om aldaar door een dienstknecht van God gedoopt te worden. Hij gevoelde dat het voor Hem noodig was dit beginsel te gehoorzamen om „alle gerechtigheid te vervullen”. Zijn geloof werd in kennis veranderd toen Hij uit het water oplom, en de Heilige Geest daalde neder in den vorm van eene duive, en de stem des Vaders werd gehoord, zeggende: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefden, in denwelken Ik Mijn welbehagen heb.”

Hij geloofde in de macht van vasten en gebed, maar na veertig dagen in de woestijn vertoefd te hebben, vastende en biddende, kreeg Hij eene getuigenis van deze macht, door de verzoeking en waarin Hij kwam en welke Hij wederstond. En zoo was het door heel Zijn leven heen. Iedere ondervinding was een trap die tot Zijne ontwikkeling noodig was. Iedere ervaring was een stap vooruit. Van lieverlede kwam Hij op die hooge trap, dat Hij de grootste beproeving heeft kunnen doorstaan, waarin Hij Zijn leven voor de wereld gaf. Zooals Paulus zegt met zulke schoone woorden: „Hoewel Hij de Zoon was, nogtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden. En geheiligt zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.” Hoe dankbaar zouden wij moeten zijn, dat Hij zooveel voor ons gedaan heeft. Zekerlijk diende eene liefde, die zoo groot is, allen te trekken.

Dit beginsel nu in het leven des Zaligmakers, waardoor Hij vooruitgang van geloof tot geloof, gelijkt op het beginsel, hetwelk wij in het leven van den mensch, bekeering noemen.”

„Bekeering?” zeide onze vriend. „Bekeering staat in nauw verband met zonde, en in Hem was gansch geene zonde.”

„In den reinen en heiligen Zaligmaker was er geene zonde. Daar hebt u eene schoone waarheid gesproken, en toch zal niemand onzer ontkennen dat Hij in Zijn leven een voortreffelijk voorbeeld van vooruitgang gaf.”

„Jawel, dat is zoo. Want de Heilige Lukas zegt: „Jezus nam toe in wijsheid en grootte, en genade bij God en de menschen,” zeide onze vriend.

„Maar,” ging ik voort „alhoewel er geene zonde in Hem was, toch leerde Hij gehoorzaamheid uit hetgeen Hij heeft geleden, en in uitgebreiden zin des woords is bekeering de leer van gehoorzaamheid.”

„Ik heb daarover nooit tevoren zoo gedacht, maar gaat voort.”

„Bekeering wordt somtijds met de wedergeboorte verward, maar oogenblikkelijk zullen wij zien dat er eene volmaakte scheiding tusschen deze twee beginselen bestaat, alhoewel zij in nauwe verwantschap tot elkander staan.

Bekeering is ten eerste eene kennis dat wij gezondigd hebben, dat wij Gods wetten overtreden of niet gehoorzaamd hebben; ten tweede een waar berouw erover te gevoelen; en ten derde een besluit te maken, dat wij de zonde niet meer zullen doen.”

„Maar zullen wij ooit ophouden met het breken en overtreden van Gods wetten? vroeg onze vriend.

„Misschien in dit sterfelijk leven niet, maar een van de groote geboden van den Meester was: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk Uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is.” Hoe zullen wij tot dit standpunt geraken? Het zal zijn, niet waar, door het beginsel van bekeering voortdurend in praktijk te brengen. Ja, elken dag van ons leven en dat wel wanneer wij door geloof de rechtvaardigheid Gods bespeuren. Als wij vooruitgang maken zullen wij tot de ontdekking komen, dat er eene wet is, onherroepelijk vóór de grondlegging der wereld in den hemel besloten, waarop alle zegeningen bevestigd worden; en wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, het door gehoorzaamheid aan die wet is, waarop de zegen bevestigd wordt. Deze gedachte leidt ons naar eene andere toe, nl. dat het wenschelijk is om eene kennis van de wetten Gods te hebben, opdat wij de zegeningen, welke eraan verbonden zijn, kunnen ontvangen. Daarom is het dat de mensch meer en meer zalig wordt naarmate dat hij kennis ontvangt van de dingen Gods, en gebruik van deze kennis maakt. Zoodra een geloovig mensch kennis krijgt, zal hij zich bekeeren. Alles wat met zijn geloof tegenstrijdig is, zal hij nalaten te doen, en dus een stap voorwaarts maken. Hij zal zich van zijne zonden bekeeren. Bijvoorbeeld, een mensch is aan het rooken gewend, maar wanneer hij in aanraking met het Evangelie komt, hetwelk God in deze dagen opnieuw van den hemel heeft geopenbaard, zal hij leeren, dat tabak niet voor het lichaam is, noch voor den buik, en dat het niet goed is voor den mensch. Omdat hij het woord van God gelooft, zal hij niet meer rooken, en zich van deze slechte

gewoonte bekeeren, daardoor zijn geloof door zijne werken openbarende, en later door ervaring, zal hij eene kennis of eene getuigenis van de waarheid van deze Godswet ontvangen.

Of misschien als hij in aanraking met het Evangelie komt, zal hij van zekere beginselen leeren, die hij van te voren nog nimmer in praktijk heeft gebracht. Door zijn geloof zal hij erkennen, dat geluk, vreugde of vooruitgang zijn loon zal zijn, wanneer hij doet hetgeen hij hierdoor geleerd heeft. B.v. allicht zal hij gevoelen als nog nimmer tevoren, dat: „zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien.” De vreugde, welke door een rein hart te bekomen is zal hem aansporen om rein van hart te worden. Dan zal hij leeren dat een rein hart het gevolg van reine gedachten is... dat daden de bloesems van de gedachten zijn, en dat vreugde of ellende de vruchten zijn. Edele en reine gedachten moeten daarom altijd aangekweekt worden. Als deze reiniging van hart voortgaat, zal de Geest des Heeren zich steeds meer en meer aan de ziel openbaren, en de mensch zal gewaar worden, dat God dicht nabij is en niet op eene ver verwijderde plaats, en eenmaal zal de sluier weggenomen worden en de mensch in Zijne tegenwoordigheid kunnen komen.

Bekeering dan is de stap, welke er op een levendig geloof volgt.”

„Dit beginsel,” zeide onze vriend, „zooals u het uitgelegd hebt, is inderdaad schoon, maar kan de mensch zichzelf bekeeren? Is deze bekeering niet eene gave Gods? Moet God den mensch niet trekken?”

„Ik gevoel, dat het leven wat wij leiden,” gaf ik ten antwoord, „ons deze vragen moet beantwoorden. Zonder twijfel is de bekeering, evenals de andere beginselen van het Evangelie, eene gave Gods. God heeft ons Zijne genade geschonken door deze beginselen aan ons bekend te maken, door Zijne heilige profeten en door Zijnen Zoon. Maar deze gave komt tot alle menschen. Jezus biedt ze hen aan. Willen zij ze aannemen? Nòch in Zijn leven, nòch in Zijne schoone leeringen, in zooverre als mij bekend is, heeft Hij ooit iets gedaan of gezegd dat aanleiding tot de gedachte zoude geven, dat de zondaar, die zich bekeerd heeft, door zijne zonden te belijden, en door een waar berouw te hebben over de zonden die hij heeft bedreven, en die vast besloten heeft zijne zondige wegen te verlaten, door Hem verworpen zal worden.

Luistert naar de woorden van den bedroefden Zaligmaker toen Hij op den Olijfberg zat en die groote en prachtige stad van Jeruzalem aanzag...., die machtige stad wier kinderen al zoo spoedig iets zouden doen, dat door geen andere natie ooit werd of zoude worden gedaan, nl. hunnen God kruisigen. Deze droevige gedachten deden Zijne ziel schudden, en tot heden toe, moet ieder hart, dat Zijne woorden kent,

zich geprikkeld gevoelen, en verder met de groote waarheid doordrongen zijn dat de mensch zich kan bekeeren.

„Jeruzalem, Jeruzalem!” riep Hij uit, „gij die de profeten doodt en steenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs eene hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt het niet gewild!”

Hij zeide niet: „Gij hebt het niet gekund,” maar „Gij hebt het niet gewild.” En zoo heden, roept diezelfde Heere, door Zijne dienstknechten, de menschen van alle natiën toe, zich van hunne zonden te bekeeren, en Hem na te volgen, hen belovende dat, als zij dit doen willen, alhoewel „hunne zonden als scharlaken waren, zij wit zullen worden als sneeuw.”

„En hoe zal deze reiniging van zonden moeten geschieden?” vroeg onze vriend.

(Wordt vervolgd.)

OVERLEDEN.

Men meldt ons uit Leeuwarden:

De vorige maand trof eene familie, die wij onder onze beste vrienden alhier tellen, eene gevoelige slag. Hun jongste zontje, Gerrit Mendel, een veelbelovend knaapje van negen jaren werd het slachtoffer van het verraderlijke ijs. Met enkel knaapjes van zijnen leeftijd uitgegaan, bracht men zijne ouders kort daarop bericht, dat het kind door het ijs was gezakt en jammerlijk verdronken. De begrafenis, die enkele dagen later plaats vond, werd door ons als zendelingen geleid. Onze zondagschool had naar het sterfhuis een krans gezonden, met een schoone spreuk, aangezien het kind, hoe jong ook, reeds jaren lang een lid was geweest van deze bloeiende organisatie. Moge Vader in den Hemel de bedroefde ouders en verdere verwanten troosten en hen doen berusten in Zijnen wil wiens doen wij niet kunnen doorgronden weliswaar, maar waarvan wij weten en gelooven, dat die enkel tot ons bestwil wordt aangewend.

Te Amsterdam is op 4 Febr. overleden zuster Maria Peironella Verham, dochter van Broeder en Zuster Abraham Verham. Zuster Verham was geboren op 29 October 1894, en als een kind van Heiligen der Laatste Dagen opgevoed en grootgebracht in het Evangelie. Zij stierf dan ook als een getrouw en geloovig lid. De begrafenis, gehouden op 7 Febr., was wel bezocht door een aantal leden en vrienden. Bij het graf werd gesproken door Pres. Noorda, terwijl het graf ingezegend werd door Ouderling Fred. Summerill.

Het aanwezige zangkoor zong enkele van de schoone liederen Zions.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
ROSCOE W. EARDLEY

Assistent :
B. TIEMERSMA

OPENBARING.

In den Bijbel vinden wij zeer dikwijls vermeld, dat de aloude profeten zich tot het volk richtten met de woorden: „aldus spreekt de Heere, Heere,” en dat zoo lezende denken we allicht, dat de stem des Heeren ten allen tijde met hunne stoffelijke ooren hoorbaar tot hen kwam om hen woordelijk mede te deelen, wat zij verder bekend hadden te maken. Die zaak op deze wijze te bezien, is buiten en bezijden de waarheid gaan. Niet altoos kwamen 's Heeren woorden op die wijze tot de profeten, ja wij zouden zelfs wel kunnen zeggen, zoo kwamen ze zelfs slechts bij hooge uitzondering voor. Het is waar, we lezen in den bijbel, dat de Heer in vroegere dagen sprak tot Mozes, dat Hij sprak tot Abraham, en de geschiedenis daarvan doet ons in waarheid duidelijk zien, dat de Heer werkelijk gesprekken hield met deze mannen, die dan ook in het bijzonder aangewezen waren om eene groote zending te vervullen. Sprekende echter van de profeten, die later onder Israël opstonden, en die uitgingen om te prediken, te vermanen en het volk des Heeren wil aan te zeggen, wij kunnen daar veilig aannemen dat hier niet altoos door hen datgene weer werd gegeven wat de Heer door eigen persoonlijke stem tot hen had gesproken. De openbaringen aan hen gegeven waren dezelfde openbaringen, die de Heer nog heden geeft aan zijne dienstknechten de profeten. De geest van God is altoos uitgezonden geweest, om de overbrenger te zijn van des Vaders wil en welbehagen, en die geest van God werkte zijne openbaringen in de betrokken individuen geestelijk, zooals de macht die van den Vader en den Zoon uitgaat zelve een geest is. Door den invloed van dien geest is het, dat de Heer de harten, het gemoed en het verstand inspireert van hen die aangewezen zijn om de leiders van Zijne kerk en Zijn volk op aarde te zijn, en even als wij thans gelooven, dat de Heer Zijnen wil openbaart aan degenen, die aangesteld zijn om de dragers van Zijn woord te zijn in deze dagen, zoo ook openbaarde de Heer Zijne bedoelingen, en Zijne raadgevingen in vroegere dagen aan de profeten van het Oude Testament en uit het Boek van Mormon.

Welk verschil, zoo zouden wij kunnen vragen bestaat er dan tusschen de godsdienst van ons, die wij eene geopenbaarde godsdienst achtten, en datgene wat door de Christen-

secten wordt geleerd? Dit groote en kenmerkende verschil: God de Heer heeft in ons midden Zijn Heilig Priesterschap uitgestort, welk Priesterschap de macht en de sleutelen houdt, om op die wijze ware en in werkelijkheid geïnspireerde openbaringen van den geest des Heeren te ontvangen. Dat Priesterschap, bestaat niet onder de andere secten. Dat Priesterschap heeft God door middel van de dragers ervan in vroegere dagen weer opnieuw hersteld tot de aarde, en wordt gedragen door hen die met Hem een verbond hebben gesloten in overeenstemming met de geboden door Hem en Zijn Zoon door mondelinge openbaring hersteld.

Langs het kanaal van dat Priesterschap is het dat God zich in deze dagen tot heil van Zijne kinderen openbaart. Langs de lijn van dat Priesterschap worden door den geest van inspiratie mededeelingen verstrekt, die wanneer opgevolgd, door ieder kunnen worden onderkend als openbaringen van God te zijn. Voor hen, die daarbuiten staan, mogen deze woorden weliswaar door menschen gesproken evenmin de woorden van God zijn, als die van ieder ander mensch, maar voor hen, die gehoorzaamheid hebben betoond aan deze dingen, en die in hun leven reeds in practijk hebben gebracht, voor hen behoeft het geen betoog, wanneer wij vaststellen, dat de profeten, die de Heer thans aan het hoofd van Zijne kerk heeft geplaatst in werkelijkheid zeggingskracht bezitten, en dat hunne woorden wanneer ons gegeven, voor ons even bindende behooren te zijn, dan wanneer wij zelve die woorden uit den mond van God hadden hooren voortkomen.

Een der dingen, die deze woorden in het bijzonder kunnen kenmerken, is wel de volkomene vrijheid, die aan een ieder gegeven wordt, om er wel dan wel niet acht op te slaan. De Heer heeft Zijne geboden nimmer gegeven onder dwang, en zal dat ook nimmer doen. Zijne inzettingen komen altoos als raadgevingen tot ons, met het doel om ons door middel van zachte en tedere liefde te trekken, maar nimmer heeft Hij eenige van Zijne dienstknechten het recht gegeven om dwang op iemand anders uit te oefenen. En ook alle de verschillende vermaningen door de profeten van ouds zoowel als van den nieuweren tijd dragen daarvan het duidelijkste blijk. Het priesterschap door God gegeven heeft nooit tot doel gehad om heerschappij uit te oefenen over degenen, die zich vrijwillig aan dat Priesterschap hebben onderworpen. En waarom niet? Omdat een dienst uit dwang bewezen, geenen dienst meer is, hetzij deze dienst dan God of wel menschen geldt. De Heer wenschte en verlangt nog steeds, dat Zijne kinderen Hem uit liefde zullen dienen, en niet uit vrees voor straf. Vandaar dan ook, dat in Leer en Verbonden, uitdrukkelijk gezegd is geworden, dat zoo wanneer iemand zijn Priesterschap wenscht te gebruiken om dwang uit te oefenen

over de zielen van anderen, dat dan gerust dat Priesterschap vaarwel kan worden gezegd. Wij besluiten dus, dat de wil van God tot ons komt in den eenvoudigen geest van heel vriendelijke raadgevingen, waarover wij zelven hebben te oordeelen of wij die op willen volgen of niet. Een nog ander kenmerk van Gods openbaringen is eene strikte rechtvaardigheid. Overal, waar wij iets voor zien stellen, al zoude het worden gedaan door een dienstknecht des Heeren, waarvan wij verzekerd zijn, dat hij zijn Priesterschap op eene rechtvaardige wijze heeft verkregen, maar wat door hem voorgesteld niet rechtvaardig was, daar kan ons dit onmiddellijk als een kenmerk verstrekken, dat wij hier niet met openbaringen van God te doen hebben, maar enkel en alleen met des menschen woord.

Zeer dikwijls zal het ons evenwel voorkomen, dat hetgeen wij vermeenden te beschouwen als zijnde niet billijk en rechtvaardig, toch bij dieper indenken der zaak in kwestie, wel terdege rechtvaardig was, en goed en doordacht overlegd, maar ontbrak ons alleen het vermogen om dat op een gegeven oogenblik te kunnen zien. Vandaar dat wij in ons oordeel, aangaande de uitspraken van hen die in het Priesterschap boven ons zijn geplaatst, altoos zeer voorzichtig dienen te wezen, opdat wij niet ons in gaan beelden, dat wij het beter weten, en zodoende niet des menschen woord gaan verwerpen, maar het Goddelijk woord, ons gegeven, al konden wij het op dat oogenblik ook nog niet volkomen vatten, om ons te leeren en te onderwijzen.

God openbaart zich nog heden van den Hemel, evenals Hij dat in vroegere dagen deed, en doet nog Zijne stem weerklinken, en nog worden er mannen gevonden, die het vermogen bezitten om te kunnen zeggen: „aldus spreekt de Heere Heere,” al spreekt dan de Heer niet met hen met Zijn eigen stem en met Zijn eigen persoonlijkheid, zooals hij dat eens deed tot den eersten Joseph Smith.

De macht van het priesterschap, en de voorrechten ervan zijn het ook thans die der wereld, of althans zij die acht willen slaan op de openbaringen Gods, bekend maken wat 's Vaders wil aangaande Zijne kinderen is. Deze openbaringen worden als regel door den Heer gegeven door de inspiratie van Zijn geest, al gebruikt Hij dan ook nog evenals in oude tijden bovendien menigmaal droomen, gezichten en visioenen als hulpmiddelen in deze zaak.

VERSLAG DER ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

Op Zondag 2 Maart is de in het vorig nummer aangekondigde Arnheemsche conferentie gehouden geworden.

Nadat om tien uur des morgens, de onderscheidene openingsplechtigheden hadden plaats gevonden, en het Heilig Avondmaal bediend was geworden door twee daarvoor aangewezen ouderlingen, trad voor de vergadering als eerste spreker op, Ouderling M. Barton, president van de Rotterdamsche gemeente. De moeiten die elkeen, en ook hij had moeten ondervinden, toen hij voor 't eerst zich met de Heiligen in Zion vergaderde, maakten het onderwerp van zijne toespraak uit. Volhardend echter voortgegaan, weldoende en niet omziende, en zich steeds aan 's Heeren geboden vast blijvende houden, zal in 't eind den zegen des Heeren niet uit doen blijven.

Ouderling E. Edmann was de tweede spreker. Geloof en gebed was het onderwerp waarbij hij zijne hoorders bepaalde. Evenals geloof en bekeering, zoo behooren ook deze twee samen te worden betracht, zal met eenige vrucht het evangelie worden nageleefd. Met enkele schoone voorbeelden werden sprekers woorden toegelicht.

Ouderling L. C. Wheeler, volgde Edmann op, en hij had tot onderwerp gekozen het nimmer genoeg besproken woord van wijsheid. Onmogelijk is het voor ons, — zoo zegt spreker, — de grenzen te bepalen van dit groote en reine beginsel van het evangelie van den Zoon van God, ons in deze de laatste dagen van den hemel opnieuw geopenbaard.

Conferentie-president H. Coburn, van Groningen, was in de morgenvergadering de laatste spreker. Door hem werd met grooten nadruk gesproken over het schoone onderwerp: de liefde. De liefde van Christus, de liefde van de Heiligen voor Christus, de liefde der leden onderling, de liefde van God jegens de menschen, alle deze dingen werden de noodige aandacht geschonken, en spreker kwam evenals Paulus in de dagen van ouds tot de slotsom, dat de liefde het eerste en het grootste ding is van heel het evangelie, en van al de pogingen aangewend om eenmaal de zaligheid te erlangen.

De middagvergadering werd eveneens gehouden in de zaal Walstraat 6, en nadat ook daar de verschillende openingsceremoniën, alsmede het voorstellen en het ondersteunen der kerkelijke en zendingsautoriteiten door al de aanwezigen, beslag op een gedeelte van den tijd had gelegd, werd het eerst het woord gegeven aan Ouderling W. F. Thompson, die in eene weldoordachte rede deed zien, welk opeenvolgend verband er bestond tusschen geloof en bekeering, gewoonlijk de twee eerste beginselen van het evangelie genoemd.

Ouderling Rob. de La Mare, sprak over de waarheid. De woorden van Christus, namelijk: „De waarheid zal u vrijmaken” werden verduidelijkt en toegelicht. Niets anders dan enkel de zuivere waarheid zal ons eenmaal brengen in de tegenwoordigheid van Hem wiens mond op aarde nimmer geen enkele onwaarheid sprak. Liefde tot de waarheid, en waarheid boven alles zal eenmaal de ziel vrij, volkomen vrij doen zijn.

Conferentie-president Winslow Taylor, was de volgende die het spreekgestoelte beklom. De noodzakelijkheid van Goddelijke openbaring was door hem tot onderwerp gekozen, en met enkele schoone woorden werd deze zaak, waarvan de waarheid vooral in deze laatste dagen zoo duidelijk aan het licht is getreden, besproken.

In de middagvergadering sloot Ouderling Henry Noorda, president der Amsterdamsche gemeente, de rij der sprekers, door de aandacht der vergaderden te bepalen bij het altijd urgente onderwerp, namelijk de wedergeboorte. Wedergeboren te worden uit water en geest kan en mag nimmer voorbij worden gezien, daar deze twee zaken tezamen een van de leidende beginselen uitmaken van de leer van de Heiligen der Laatste Dagen, evenals ze ten tijde van Jezus een gedeelte uitmaakten van Zijne leer.

De avondvergadering werd gehouden in het Loge-gebouw in de Rijnstraat, speciaal voor dit doel afgehuurd. Om ruim zeven uur was de heele zaal bezet met eene luisterende schare, en was het de leider zelf, President Low, van de Arnheemsche conferentie, die als eerste spreker optrad. Door hem werd voor zijne toespraak aanleiding gezocht in de woorden van de advertentiën en de strooibiljetten tot bekendmaking van deze vergadering, gebezigd. „Het Mormonisme, wat wil het, wat doet het, en waarom is het hier.” Achtereenvolgens werden alle drie dezer verschillende punten op talentvolle wijze besproken, en aan het slot door spreker met enkele woorden gewag gemaakt van zijn aanstaand afscheid.

Ouderling Fred. Summerill was de volgende spreker. „Hedendaagsche openbaring”, — zoo zegt spreker, „is een der merkwaardigste dingen, die wij in de negentiende en twintigste eeuw hebben te constateeren. Was ons dit niet gegeven, de toestanden der wereld zouden zonder eenigen twijfel heel anders zijn dan ze thans zich voordoen. Ofschoon weliswaar de invloed van het Mormonisme niet door het menschedom over het algemeen wordt opgemerkt, niettegenstaande dat is wel terdege het evangelie van den Zoon van God, in deze dagen opnieuw aan de aarde geschonken, aan te merken als den zuurdesum die aller godsdienst en elk geloof heeft door-drongen.

Zendingspresident Roscoe W. Eardley was de laatste

spreker. In eene schoone rede schilderde hij den toestand der wereld, wanneer het Mormonisme eens algemeen zoude worden aangenomen en in toepassing gebracht. De aarde met al wat daarin is is schoon, en het is alleen het menschedom, die de toestanden daarop menigmaal voor velen zoo goed als ondragelijk maakt. Was het Mormonisme, of liever gezegd, het evangelie van Christus, de godsdienst van het algemeen, welke groote verandering en verbetering zoude niet alles dan ondergaan.

Nog dient vermeld, dat Ouderling Thompson in de avondvergadering op zeer schoone wijze een solo ten gehoor bracht, en daardoor het geheel op niet geringe wijze op-luisterde.

Na afloop der vergaderingen werden telkens een aantal boekjes en tractaten verkocht, zoodat gezegd kan worden, dat de conferentie alhier gehouden, heel wat heeft bijgedragen om het evangelie van de Heiligen der Laatste Dagen meer bekend, en laten wij hopen ook eenigszins meer bemind te maken.

Des Maandags daaropvolgende werd er door President Eardley met de aanwezige zendelingen eene priesterschapsvergadering gehouden, alwaar het werk en den vooruitgang daarvan, onderling met vrucht werd besproken.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Zooals we in ons vorig nummer vermeldden is j.l. Zondag 2 Maart de nieuwe vergaderzaal te Antwerpen geopend.

Pres. Jones van Breda, schrijft ons dienaangaande:

Onze eerste vergadering te Antwerpen was niet zoo groot als wij hadden verwacht, tengevolge van het feit, dat in deze stad juist op dien dag het carnavalfeest werd gevierd, wat zonder twijfel meer attracties bood dan onze simpele vergadering, waar we niets dan het Evangelie van den Zoon van God konden aanbieden.

Toch geloof ik te kunnen zeggen, dat we niet met al succes hadden. Was het gehoor niet groot, met alle aandacht werd geluisterd naar de sprekers Br. Woolley en mijn persoon, en na afloop mocht het ons gelukken vrijwillig een adres te erlangen om daar later een bezoek te brengen. Een groote steun ondervonden we van onzen bekwamen musicus Br. J. Watkins, ter assistentie van uit Rotterdam overgekomen.

Voorts maken we het hier in onze nieuwe conferentie, waarvan het hoofdkantoor te Breda gevestigd is, uitstekend. De predikanten hebben bericht ontvangen, dat wij met werken begonnen zijn, en op 't zelfde oogenblik is natuurlijk ook hun waarschuwingsijver ontbrand, tegen de immoreele Mormonen en meisjesbelagers enz.

Een van onze onderzoekers heeft mij zijn huis vrijwillig aangeboden om daar eene vergadering voor zijne vrienden en geburen te houden, alwaar ik gebruik van hoop te maken. Wij zijn allen vol goeden moed en verlangen niets anders dan Gods werk vooruit te brengen. Met vele groeten

J. W. JONES.

Op Zondag 9 Maart werd des avonds de Rotterdamsche gemeente verrast, door het aanwezig zijn van Ouderling Thomas, terugkeerend Zendings-president uit Japan. Door Z.Ed. werd eene redevoering gehouden in het Engelsch, (welke woorden natuurlijk voor de vergaderden werden vertaald), over zijn leven en zendingsarbeid onder de Japaneezen. Ouderling Thomas was aldaar bijna zes jaren werkzaam geweest, en wist heel wat mede te deelen over de zeden en gewoonten van dit groote volk. De vooruitzichten van het werk, de eigenaardige toestanden en moeilijkheden aldaar bestaande in aanmerking genomen, zijn over het geheel genomen uitstekend. Een groot voordeel ondervindt de zending aldaar, doordat ze namelijk niet zooals in de Christenlanden met het dwaze vooroordeel van het volk te kampen heeft. Met veel waardeering werd door Ouderling Thomas gesproken over de bevolking van het verre Japan, die allen behooren tot de Boedhistische en Shintoistische godsdienst.

Na Japan verlaten te hebben was door hem eene reis gemaakt over Jeruzalem en Egypte. Als aandenken van zijn verblijf in Japan, alsmede van zijn bezoek aan Jeruzalem, werden door hem onderscheidene merkwaardigheden getoond, onder anderen een klein fleschje met water, eigenhandig opgeschept van de plaats in de rivier de Jordaan, alwaar thans bijna tweeduizend jaren geleden de Zaligmaker werd gedoopt.

Ouderling Thomas was vergezeld van zijne vrouw met kleine, welke laatste geboren was in Japan.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Ik had het plan gemaakt om op te trekken en mij met de Heiligen in de toppen der bergen te vergaderen, zooals reeds zoovelen voor mij hadden gedaan.

Nadat alles in orde was gemaakt voor de reis (die ik alleen moest maken, dewijl ik mij genoodzaakt zag voorloopig mijne vrouw achter te laten, gebeurde het dat zij, — mijne vrouw — een angstwekkenden droom had die haar voorspelde, dat ik niet veilig over zou komen, maar mijn leven op den oceaan zoude moeten laten.

Hierover min of meer ontdaan, was ik de laatste dagen, die ik nog in Amsterdam vertoefde, in stil gebed verzonken en

stortte ik mijn hart dienaangaande voor den Heer uit.

Spoedig werd mijn bidden beantwoord en ontving ik de vaste overtuiging, dat de satan bezig was met eene valsche voorspiegeling te trachten 's Heeren plannen tegen te werken, en Gods kinderen te verhinderen zich te verzamelen. Ja, zóó sterk was ik door de werking des Heiligen Geestes van deze dingen overtuigd, dat ik mij niet kon weerhouden om in de laatste getuigenisvergadering mijne stem tot Gods lof te verheffen en mijne broeders en zusters deelgenooten te maken van mijne groote getuigenis en vertrouwen, en profeteerde ik dat wat er ook zou mogen geschieden, ik behouden mijn einddoel zoude bereiken.

Wel werd mijn geloof zwaar beproefd, want wij hadden zeer zware stormen te verduren, maar telkens maakte de Heer mijn geloof sterk genoeg om de verkregen getuigenis te mogen behouden, en zong mijn hart bij het bulderen van het weer:

„Ruwe stormen mogen woeden,
 Alles om mij heen zij nacht,
 God, mijn God zal mij behoeden,
 Hij houdt over mij de wacht.”

Mijne reis volbracht ik echter behouden en wel zooals mijn geloof mij had voorspeld, en ofschoon er geschreven staat, dat in het laatste der dagen het sommigen gegeven zal worden om droomen te droomen en gezichten te zien, zoo is het aan ons om te trachten gewaar te worden, welke geesten het zijn die ons leiden, want ook de Satan tracht zich somwijlen voor te doen als een engel des lichts, om waar mogelijk door zijne sluwe arglistigheid te trachten het werk van God te belemmeren of tegen te houden.

Woorden zijn onbekwaam om mijne dankbaarheid tot God uit te drukken, dat Hij door dit voorval, mij overkomen, mijne getuigenis vaster en sterker maakte. Door 's Heeren goedheid maak ik het gelukkig best, zoowel maatschappelijk als geestelijk, en hoop en wensch ik gaarne, dat wij allen als Heiligen der laatste dagen trachtende mogen blijven om steeds in alles Zijnen wil te doen, opdat het ons in alle omstandigheden niet aan Zijne hulp en voorlichting moge ontbreken.

Salt-Lake-City. Utah.

MARINUS VISSER.

INHOUD.

Waarom smarten en pijnen? Blz. 85		Verslag der Arnh. Conf. . . Blz. 96
Volgt mij na „ 89		In ons eigen zendingsveld . „ 98
Overleden „ 92		Van over den oceaan . . . „ 99
Openbaring „ 93		
